

Görög Gondolatok

A Nyíregyházi Görög Katolikus Egyházközség lapja 2009/8

Ismerjük-e a hozzánk jövő Jézust?

A mai evangélium arról beszél nekünk, hogy az élet küzdelme sokakat, még a „meghívottak” közül is, eltávolít Istentől. Isten üzen az embernek, az ember azonban annyira a föld vonzásában él, hogy ez az üzenet idegenül hangzik számára. Nem véletlen, hogy ez az evangéliumi példázat éppen karácsony ünnepe előtt hangzik el. Isten üzenetének témája az örök karácsony. Az ő szolgálói, az emberek és a teremtett világ, hirdetik eljöttét. Amint csillag támadt Napkeleten, úgy ma is hirdeti a természet az ő eljöttét, a szolgák után pedig jön ő maga is! Ma üzenetet kaptunk. Jézus eljött, van fényességünk, van reménységünk. Életünk nem hiábavaló. Jézus által asztalhoz invitál minket mennyei Atyánk! „Boldog, aki asztalhoz ülhet Isten országában!”

A nagy kérdés tehát, felismertük-e az Isten Fiát? Ismerjük-e Őt? Szent János evangéliumának egyik központi gondolata a Jézusban való hit, amellyel felismerjük és elismerjük őt, mint Isten Fiát. Már a János evangélium prologusában, vagyis bevezetőjében szerepel ez a kife-

jezés, hogy „nem ismerték fel”. „A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi be nem fogadták.” Igen, ez a „felismerés”, vagy „megismerés” életbevágó dolog az ember számára: „Az az örök élet, hogy megismerjenek téged az egyedüli igaz Istent, és akit küldtél, Jézus Krisztust.” Hányszor és hányszor rója fel Jézus a korabeli zsidóknak ezt a „nem ismerést”, mint hitetlenségük bűnét: „Sem engem nem ismertek, sem Atyámat. Ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.” Az az ismerés, amit Jézus megkíván tőlünk, tulajdonképpen a hit ismerete.

Jézus kortársai nyilván nem voltak felelősek azért, hogy nem ismerték Jézust, míg a jeleket és bizonyítékokat nem látták. Ahogyan Keresztelő János sem ismerte egy ideig, amíg a Lélek tanúságot nem tett róla: „Én sem ismertem, de azért jöttem vízzel kereszteni, hogy megismerthessem Izraellel.”

Keresztelő János tehát már jel volt és bizonyíték, aki Jézusra mutatott: „Nézzé-

tek, az Isten Báránya! Ő veszi el a világ bűneit.” És Keresztelő János óta száz és ezer bizonyíték támadt a történelemben és a világban, hogy felismerjük és megismerjük Jézust, az Isten Fiát, az Isten Bárányát. Reá mutató jelek vannak az egyházban, a szentségekben, a Szentírásban és testvéreinkben, akik őt hordozzák, sőt mi magunkban is jeleket és bizonyítékokat tapasztalunk, jeleket, amelyek az Ő jelenlétét hirdetik. Azért is, hogy egyre jobban ismerjük Őt, Jézus Krisztust, Megváltónkat és Urunkat, akinek sarusziját megoldani sem vagyunk méltók, vagyis arra sem vagyunk méltók, hogy szolgálói legyünk. Ő mégis felemelt, és testvérévé fogadott minket.

Valóban ismerjük-e Őt? Jó ezt megkérdezni magunktól eljövételének ünnepe előtt. Ismerjük-e eléggé? S ha igen, hogyan fogadjuk? Idegenkedve és kelletlenül, mint kelletlenül időben megjelenő idegent? Vagy hódolattal és szeretettel, mint Urunkat és testvérünket, akár a liturgiának, akár embertársaink életének jeleivel kopogtat ajtónkon?

Miló Miklós
parókus

Karácsony éjjele

Karácsony éjjelén az angyal a nagy örömet hirdeti, a messiási jövendölések beteljesülését, hogy „íme a Szűz méhében fogant és Fiat szült” – hogy az Ő neve: „Emmanuel – velünk az Isten”, – „hogy az efratai kis Betlehem most lett a legnagyobb, mert belőle származik, Aki uralkodó legyen Izraelben.” – Akiről Izaiás így énekelt: „Kisded született nekünk és Fiú adatott nekünk, és hivaték az Ő neve Csodálatosnak, – Istennek.”

Azt a nagy örömet hirdeti, amit ugyancsak Izaiás jövendölt, hogy „íme, Isten önmaga jön el megszabadítani titeket.” Most lesz az, hogy megnyílnak a vakok szemei és a süketek fülei tárva lesznek.

Megszületett az Üdvözítő: – a megígért Messiás, a nagy Közvetítő, Aki közbenjár Istennél, – Aki föl tudja emelni a porból a bűnbánó embert, – Aki le tudja hozni az égből a bocsánatot és a kegyelmet, – Aki meg adja Istennek, ami Istent megilleti: a teljes elégtételnek, az

Adventi imádság

Úr Jézus, a családokban mindenütt a karácsonyt várják.
De sokan nem a te születésnapodra készülnek,
hanem a szünetre és az ajándékozáásra.
Isten olyan távol van tőlük, mintha nem is élne,
mintha sosem beszéltél volna a mennyei Atyáról,
s mintha nem bizonyítottad volna, hogy végtelenül szeret minket.
Értük imádkozom, hogy karácsonykor bennük is megszülessél.
Szeresd őket, rokonaimat, barátaimat is,
ha idegenek, ellenségesek is irántad.
Ajándékozd meg őket, önmagaddal.

engesztelésnek és hódolatnak áldozatát – és meg tudja adni az embernek, ami kell az embernek: a megbékélést, a megtisztulást, a megszentelődést, az Istenhez való fölemelkedést és hasonlóságot, az Istenben való megnyugvást és örök üdvösséget.

„Nektek és minden népeknek”: nincs kizárva ebből az örömből senki, sem a bőre színe miatt, sem a faja, nemzetisége, nyelve miatt, sem a hatalma, pénze, vagy nyomorúsága miatt, sem a születése, rangja, vagy alacsonyága miatt, nincs korlátozva ez az üdvösség, nincs korlátja, csak egy: a kellő jóakarattal hiánya.

Azt a nagy örömet hirdeti az angyal, amely az eget és a földet betölti, mert az Isten országa visszatérhetett a földre, visszatérhetett az emberi szívekbe, az emberek jóakaratába, a jóakarátú emberek egész életébe.

Azt a nagy örömet hirdeti, mely soha meg nem szűnik többé, mert mindig zengen fog a világ végéig az embereket is Isten fiaivá tevő Isten Fiának betlehemi bölcsődala:

„Dicsőség a magasságban Istennek és Békesség a földön a jóakarátú embereknek!”

Az angyallal együtt szeretném én is beleharsogni a világba:

„VAN KARÁCSONY”.

Szeretném ezt megtenni olyan lelkesedéssel, hogy mindenkit felrázzon, de senkit se zavarjon, mindenkit boldogítson, de senkit se idegesítsen, mindenkit átjárjon, betöltsön, de csak is szépséggel, jósággal, örömmel.

Fülsiketítő lobogással indulnak útnak az úrhajók,... de VAN KARÁCSONY! – Vakítóan és életet mérgezően robbannak a kísérleti atom- és hidrogénbombák,... de VAN KARÁCSONY!

Van karácsony, mert azon a közönséges, feltűnés nélküli, akkor még hétköznapi éjen eljött az ISTEN! Mert „Krisztus Jézus született!”... „Elküldötte ő szent Fiát Istenünk!” Igaz semmi sem volt ünnepélyes: istálló, jászol, egyszerű pólya, ácsmester ifjú hitvesével, de ott volt a nyöszörgő GYERMEK is! És ebben a „Gyermekekben frigyre léptek égi s földi dolgok. Istenség ember lett!” A világ észre sem vette: adtak-vettek, örültek-bűnöztek, de VELE nem törődtek. Csak akiket érdekelt az Isten, a lélek benső szépsége, a vallás öröme és boldogsága: a pásztorok jöttek el HOZZÁJA. – Igen VAN KARÁCSONY!

Miklós Miklós
paróchus

Megszületett az Élet

A karácsony az ÉLET születésének az ünnepe. Azé az életé, aki mindannyiunknak biztosítja az életet. Az életet, melyhez oly nagyon tudunk ragaszkodni, és amely gyakran szép, biztató és szeretettel teli, de néha fáj, és néha keresni kell benne a vigasztalást. Miért ragaszkodunk oly görcsösen az élethez? Az élet azért szép és akkor szép, ha a szeretet nyújtja felénk ajándékát. Hogy mi ez az ajándék? Isten önmagát ajándékozta nekünk azon a téli estén ott Betlehemben. Ez a szeretet fogad bennünket az élet partján, amikor megszületünk, és a vele való találkozásunk teszi értékessé és tartalmassá életünket.

Karácsony azért az öröm ünnepe, mert Isten egy halhatatlan gyermeket küldött hozzánk, aki az örök élet ígéretével jött közénk. Isten tisztában volt Heródes gyilkos szándékával, az emberi történet véres drámájával. Ennek ellené-

re nem vette körül a betlehemi jászolt védelmező falakkal és angyali légiókkal. Hanem azt tette, amit a szeretetnek tennie kell. *Mint minden igaz szeretet, kiszolgáltatta magát, vállalta a sebezhetőség kockázatát.* Mindennél fontosabb hírt hozott a földre: **ember szeretlek téged.** Tette ezt azért, hogy mindannyian megtanuljunk: a boldogság tartományába nem a tudomány, nem a művészet, nem a gazdagság kapuján léphetünk be, hanem a szereteten. És Isten megajándékozott bennünket önmagával. Mindig öröndetes állapot ajándékozó vagy megajándékozott embernek lenni. És ha Isten volt olyan alázatos és lejött közénk, ha szeretete annyira az embert, hogy felvette az emberi testet, akkor mi is keressük azt az alkalmat, amikor meg tudjuk ajándékozni a mi jóságos Istenünket. Helyezzük magunkat a Kis Jézus lábai elé. Térdepeljünk le a jászol mellé, hogy magunkat adhassuk oda az égi gyermeknek.

A karácsony Jézusnak, az ÉLETNEK a születése, de nem csak az övé, hanem a miénk is, minden emberé. Nem csupán egy földi élet, hanem egy örökké tartó, mennyei. Nem egy halandó, bűnös és gyarló, hanem egy tökéletes, tiszta isten-gyermeki élet. Isten a saját életét adta nekünk, hogy életünk legyen Őbenne. Azért örövendezünk, mert vérközösségre lépett velünk és isteni életadó vérét nem lehet kivonni többé az emberiség érhálózatából. Amióta Isten közénk jött, azóta „**Velünk van az Isten**”. Ezért többé nem kell félnie senkinek sem. Hányszor el-

hangzik a biztatás a Szentírásban Isten részéről, hogy „Ne félj!”. Nem a félelem többé az úr, hanem a szeretet. János leveleiben azt olvashatjuk, hogy „*A szeretetben nincs félelem. Aki tehát fél, abban nem tökéletes a szeretet*”. Ezt a szeretetet nem valamitől kapjuk. Nem egy tárgy, egy szenvedély adhatja meg, hanem Valaki. Amikor az angyal biztatja a pásztorokat, hogy menjenek Betlehembe, nem a barlang, nem az istálló, nem a jászol keresésére buzdítja őket. Félreérthetetlenül meghatározza küldetésük célját: egy jászolba fektetett, pólyába takart gyerme-

ket. Nagyon sokan keresik ma is ezt a gyermeket. De hogy megtalálják, ahhoz nekünk kell segítenünk. Nekünk kell szeretetünkkel, hitünkkel, életünkkel megmutatni, hogy hol is van ez a csecsemő, akit keresnek. Legyünk fénylő csillagok, mutassuk meg az embereknek, hogy merre is van Betlehem. Ne hagyjuk, hogy a korom, az éj elhomályosítsa a jászolban fekvő kisdedet. Hanem gyűjtünk fényt szeretetünkkel minden ember szívében.

Szabó Antal
áldozópap

Madách Imre:

Karácsonykor

Zúgva nyargal a szél, hordja a havat,
Mindenekre tiszta fénypalástot ad.
Egyiránt borít el bércet, völgyeket,
Tán az egyenlőség tart ma ünnepet.
Ünnep van valóban, ím a büszke vár
Dús világitásnak özönében áll,
Fényes csarnokáról hangzik a zene,
S vad dombérozásnak hangja jön vele.
Vár alatt útfélen ül kolduscsalád,
Férj s nő átkarolva tartja magzatát,
Keblok melegével óvják gondosan,
S rájok elterítve egy rossz gúnya van.
Igy ülnek sokáig, némán, reszketeg,
Míg a férjnek ajki szólni kezdenek:
„Márma van karácsony szentelt ünnepe,
A nép megváltója márma születe;
Jó hogy ez egy emlék megmaradt reánk,
Mert feledtük volna, hogy megváltatánk.
Óh hatalmas Isten, hát miért, miért
Ontatál fiaddal értünk drága vért?
Hogy dombérozásra több ünnep legyen,
S a nép rab maradjon véges-végtelen?
Cél után fáradni, küzdeni dicső,

Elfeled minden bajt, aki célhoz jó,
Ah, de én mért hordom a szörnyű igát,
Csak hogy életemet nyomorogjam át,
S amelyet kiküzdök, életem minék,
Hogy legyen igámat hordani kinek?
Rettentő körüt ez, melynek vége nincs,
Egy kétségbeejtő örökös bilincs. –
Vagy nagy ég, megvolnánk váltva általad,
És igába tart csak zsarnok akarát?
Úgy még jó idő, mely újra törvényt tesz.
S a megváltó újra gunyhó sarja lesz. –
Hátha e bíró még gyermekem lesz tán,
Óh, takard, takard nőm édes gondosan.
Jöjj, jöjj közelebb, így hajtsd reám fejed,
Hadd tomboljon a szél, rossz szűrünk felett,
Szálljon a hó, itten vad dühe nem ér.” –
S ím leszáll közéjük enyhadó tündér,
Édes álmképet sző rájok keze,
S boldogok mindhárman, férj, nő s gyermeke.
S hogy ne verje őket zord valóság fel,
Lassan eltakarja őket hólepel. –
A várból öröm száll – zúg a téli szél –
A család helyén csak kis hódombot ér.

Szent István diakónus, első vértanú

Amióta az emberi értelemben kigyúlt a gondolat lángja, nyugtalanul keresi a jelenségek mögött rejtőző valóságot. Azonban nem vagyunk képesek önmagunktól felismerni a jelenségek mögött az Istent. Mi keresztények viszont azzal büszkélkedhetünk, hogy Istenünk maga lebbentette fel a létét elfedő fátylat, és megajándékozott az igaz istenismerettel. Ez tehát nem a természet, hanem a kegyelem ajándéka. Elfogadása egyedül a hit mozzanatával történhet.

Nyilvánvaló, hogy a hívő magatartása és a hit tárgya egyaránt Isten ingyenes ajándéka. Ez a magyarázata annak, hogy az újszövetségi üzenet alaphangja a hálaadás. Hitünk értékét az határozza meg, hogy milyen hálásan fogadjuk, és mennyiben vagyunk hajlandók áldozatot hozni érte. Ennek az áldozatos lelkületnek az első megtestesítője Szent István diakónus. Első, de nem utolsó. Hősi példája arra tanít, hogy aki Isten kezébe adja magát, szabad lesz az emberekkel szemben. Ezért nem bénítja meg Istvánt a félelem és ellenfeleinek erőszakos fellépése.

Felvethetjük a kérdést, hogy milyen indítéka van a mi hitünknek? Talán a haláltól való félelem? Sokan azért hisznek, mert szüleik vallásos nevelésben részesítették és beleprogramozták a keresztény világnézetet. Mások azért hisznek, mert így vélik megmenteni lelküket, vagy ez által különbek akarnak lenni másoknál. De vajon mi indokolta, mi tette erőssé Szent István hitét? Erre a kérdésre ő maga adja meg a választ: **látta az Isten dicsó-**

ségét. Ez a látomásos hit tette erőssé, a vértanúság vállalójává. Ezt kell kérnünk nekünk is: Add, Uram, hogy azért higgyek, mert létezel!

Ehhez természetesen kell az állandó imádság. Annak az imádságnak a követe, amelyet a diakónus-vértanú is követett. Jézusnak az ellenségeiért való imájáról van szó. Sokan azt hihetik, hogy az ellenség szeretete lehetetlen, pedig egyáltalán nem az. Nézzünk Istvánra, aki hozzánk hasonló ember volt és az Údvőtőnek ugyanazzal a vérével lett megváltva, mint mi is. Ebből kapta az erőt az ellenségeiért való imádságban. És amíg azokat elvakította a gonoszság, addig ő nyitva látta az eget és az Emberfiát ülni Isten jobbjára felől.

Hogy milyen hatásos volt a vértanú imádsága, azt megfigyelhetjük Saulon, akinek a lábaihoz helyezték a gyilkosok István ruháit. Amikor pedig elindult, hogy elfogja a keresztényeket, akkor találkozott az Úrral, aki azt is mondhatta volna neki, hogy már régen ki kellett volna irtani téged a földről, de István imádkozott érted. Saul akkor gonosan esett el, de hittel kelt fel. Leesett, mint Isten egyházának üldözője, és felkelt, mint annak hirdetője. És ha István nem imádkozott volna így, akkor most az egyháznak nem lenne Pálja.

Ha ezzel a hittel tekintünk az ég felé, ha ezzel a szeretettel fordulunk ellenségeink felé, azok felé is, akik megvetnek és megaláznak minket akkor Szent István diakónus vértanúsága nem volt hiábavaló számunkra sem. Kérjük hittel, hogy társai lehessünk, és hogy közbenjárásával bűneink bocsánatát elnyerjük.

Szabó Antal
áldozópap

A Szentliturgia 42.

Az ajtók bezárásának magyarázata

A békecsók szertartása után a Szent Liturgián hallunk, egy különösnek tetsző felszólítást: Az ajtókat, az ajtókat! Mit kell/kellene ilyenkor tenni a templom ajtóival? A jelenlegi gyakorlatban semmit. A különös felszólítás Egyházunknak egy régi és nagyon fontos fegyelmi előírását idézi emlékezetünkbe. A kereszténység kezdeti időszakában, nagy gonddal tartották titokban a keresztény tanítás sok hitigazságát. Nagy volt a titok-fegyelem. A Szentháromságot, Krisztus megtestesülését, a hitvallás szövegét, az Eucharisziát, és más ilyen fő-igazság nevét titokban kellett tartani a pogányok, de a keresztségre készülő hittanulók előtt is. Ezeket a hitigazságokat nem írták le, hanem élőszóval tanították és tanulták. Az istentisztelet legfőbb részén: a kenyér és bor átváltoztatásán, és a Szentségekből való részesülésen, csak a megkeresztelt hívek vehettek részt. Védekezés volt ez a kereszténység részéről. Hamis hitjelöltek is előfordultak. Ők a keresztény hit igazságait elfecsegték a pogányoknak. A pogányok pedig nyilvánosan kigúnyolták a keresztény vallást. Az Egyház, visszagondolt Jézus intelmére: „Ne adjátok a szent dolgot kutyáknak, és ne hányjátok gyöngyeiteket a sertiékhöz elé...!” (Mt 7,6) Ezért tartották a be nem avatottak előtt titokban a hit fontosabb igazságait, mert a legnagyobb lelki kincsüknek tartották azokat. A keresztények elleni üldözések szintén elősegítették a titkolózást. Sokszor megvádolták a keresztényeket, hogy titkos istentiszteleteiken tisztességtelenül viselkednek, gyermekeket öl-

nek le, és azok húsát és vérért eszik. A titok-fegyelem miatt küldték el a tanítások után a hitjelölteket is, akik még nem tudtak a keresztény hitről sok mindent. Ezért zárták be utánuk a templom ajtóit. A hitvallás elmondása után újabb vigyázást fogatosítottak. A hitvallás a keresztény hit legfontosabb igazságait tartalmazta. Ezt nyíltan kellett mindenkinek megvallania. Utána nemsokára következett a kenyér és bor átváltoztatása Krisztus Titkaivá, majd a belőlük való részesedés. Az áldozópap szólt az ajtóknál álló kisebb rendű papoknak, hogy gondosan vigyázzanak. Az ajtókon senki olyat ne eresszenek be, akit nem ismernek.

Ez a titok-fegyelem az üldözések megszűnésével, és a kereszténység terjedésével megszűnt. A felszólítás azonban megmaradt a mai napig. A későbbi szent atyák úgy magyarázták a felszólítást, hogy a templomban levők zárják be szívük ajtóit. A rossz, és oda nem való gondolatok, érzések, az ördög munkája folytán még a templomba is, még a legszentebb ténykedésekre is elkísérik az embereket, és ott is igyekeznek a szívekben, lelkekben zavart okozni. Ezek elől kell bezárni jelképesen a szív ajtóit, hogy csak a legszentebb, a teljesen odaillő gondolatok érzelmei töltsék el a jelenlevők lelkét. Így tudnak a szent cselekményekre a legjobban odafigyelni, és emberileg szólva, méltóképpen részesülni Krisztus Szent Titkaiból. Ez okból, az: „Ajtókat” felszólítás reánk is, most is, minden istentiszteleten érvényes, hogy méltóképpen, keresztény módon vegyünk részt azon.

(folyt. köv.)

Lakatos László

VASÁRNAP? TALÁLKOZUNK A TEMPLOMBAN!

*Miért menjek vasárnap
a Szent Liturgiára?*

HISZEN...

*– jobb otthon egyedül imádkozni...;
különb is csak félig-meddig hiszek...;
úgysem áldozhatok...;*

*– a gyerek még kicsi...; a fiatalnak
fontosabb dolgai vannak...;*

*– akkor megyek, amikor kedvem
tartja...; ahhoz a paphoz, amelyik tet-
szik...;*

*– nézhetem a Liturgiát televízión...;
hallgathatom rádión...;*

*– a templomba járók se mindig a leg-
jobb emberek...;*

– és... és... megannyi kifogás...

Mindezek ellenére miért menjek mégis templomba?

**ERRE PRÓBÁL VÁLASZT
ADNI EZ A SOROZAT,**

Godfried Danneels bíboros gondolatai segítségével.

4. És ha televízión vagy rádión követem a szentmisét?

«Misére menni» azt jelenti, hogy útra kelek, hogy otthagynom a megszokott környezetemet, elfoglaltságaimat. Vasárnap kilépek a hétköznapi örlömlimből: Istennek szentelem a napot és testvéreimhez csatlakozom. A vasárnap a pi-

henés napja, de a pihenéstől, a kényelemtől még nem lesz vallásos élményem.

Azt mondd, hogy vasárnap nem tudsz egy órát a Szent Liturgiára szakítani? Nehezen hihető el, ha Istent valóban szereted. Gondolj csak valakire, akit nagyon szeretsz. Úgy-e, nem is kell hívjon, hanem Te magad indulsz hozzá, csakhogy találkozhass vele! Mert ha nem hajt valami belülről a vele való találkozásra, akkor hiába fogod sűrűn hangoztatni, hogy mennyire szereted őt. A telefonon hallhatod ugyan hangját, de az még nem találkozás: nem tudsz szemébe nézni, nem tudsz rámosolyogni. Előveheted fényképét, esetleg egy róla készült videót nézel meg: de ettől még nem lesz találkozás! Igaz-e, hogy ezek nem elégitik ki szeretetedet? A szeretet közelségre, találkozásra vágyik – ez pedig rádión vagy tévéen keresztül lehetetlen!

Egy rádión közvetített Liturgia lehet szép és megható, a tévében is nézhetsz szentmiséről közvetítést. De ez nem jelent részvételt, csak tudósít róla. A szobában ülve csak nézed, de bekapcsolódni nem tudsz a Szertartásba. Imádkozhatsz hangosan, esetleg énekelhetsz is: ez nem jelent teljes részvételt. Legfeljebb otthoni imádság marad így a szentmise; de csak ennyi. Arról nem is beszélve, hogy a hálszobádban, a rádión vagy tévéen keresztül nem tudsz szentáldozáshoz járulni.

Igazán szereted Istent és azt mondd magadról, hogy jó katolikus vagy? Akkor szemed előtt áll Isten tíz parancsából a harmadik: „Az Úr napját szenteld meg!”; akkor nem adhatod fel a kényelem kedvé-

ért a vasárnapi Szent Liturgiát. Nem választhatod a pótlékot az igazi helyett! Ha igazán az Egyház tagjának tartod magadat, akkor nemcsak tudod, hanem meg is teszed az Anyaszentegyház öt parancsából az elsőt: „A vasárnapot és az ünnepeket Szent Liturgiával és munkaszünettel szenteld meg!”

Természetesen, ha beteg vagy, idős, esetleg rokkant és ezért nem tudsz vasár-

nap elmenni a Liturgiára, ebben az esetben értékes segítséget nyújthat a rádióban vagy tévében közvetített szentmise. De különben gondold csak meg: feleségedet, férjedet, gyerekedet, szüleidet, barátodat, ... nem rádión vagy tévén keresztül szereted!

Forrás: Nagyváradai egyetemi lelkészség (folyt. köv.)

*Pilinszky János:
Karácsonyi Gondolatok*

Szép a karácsony költészete, de ennek a költészetnek a gyökere véghetetlenül mélyebb, s tulajdonképpen még nem termette meg valódi gyümölcsét közöttünk.

Isten – írja Simon Weil – tiszta szeretetből alkotta a világot. A teremtés nem Isten hatalmának, hanem az isteni szeretet *lemondásának* a műve. Mivel pedig a világ a lemondás műve. Erre az isteni szeretetre mi is csak lemondással felelhetünk. Innét minden valódi alkotás és minden valódi cselekedet és vállalás mélyén a szeretet alkalma és az *askézis* szabádító jelenléte.

De a teremtő szeretet nem lett volna teljes, ha Isten maga is nem vállalja megtestesülését. *Creatio Incarnato*, *Passio*: ugyanannak a feltétlen, ugyanannak a szent Szeretetnek a túlradása, „túlkapása”, amely „Krisztust végül is a keresztre emelte”.

Egész létünk a szeretet isteni „túlkapásainak” a drámája. Ennek a drámának áll mintegy centrumában a megtestesülés

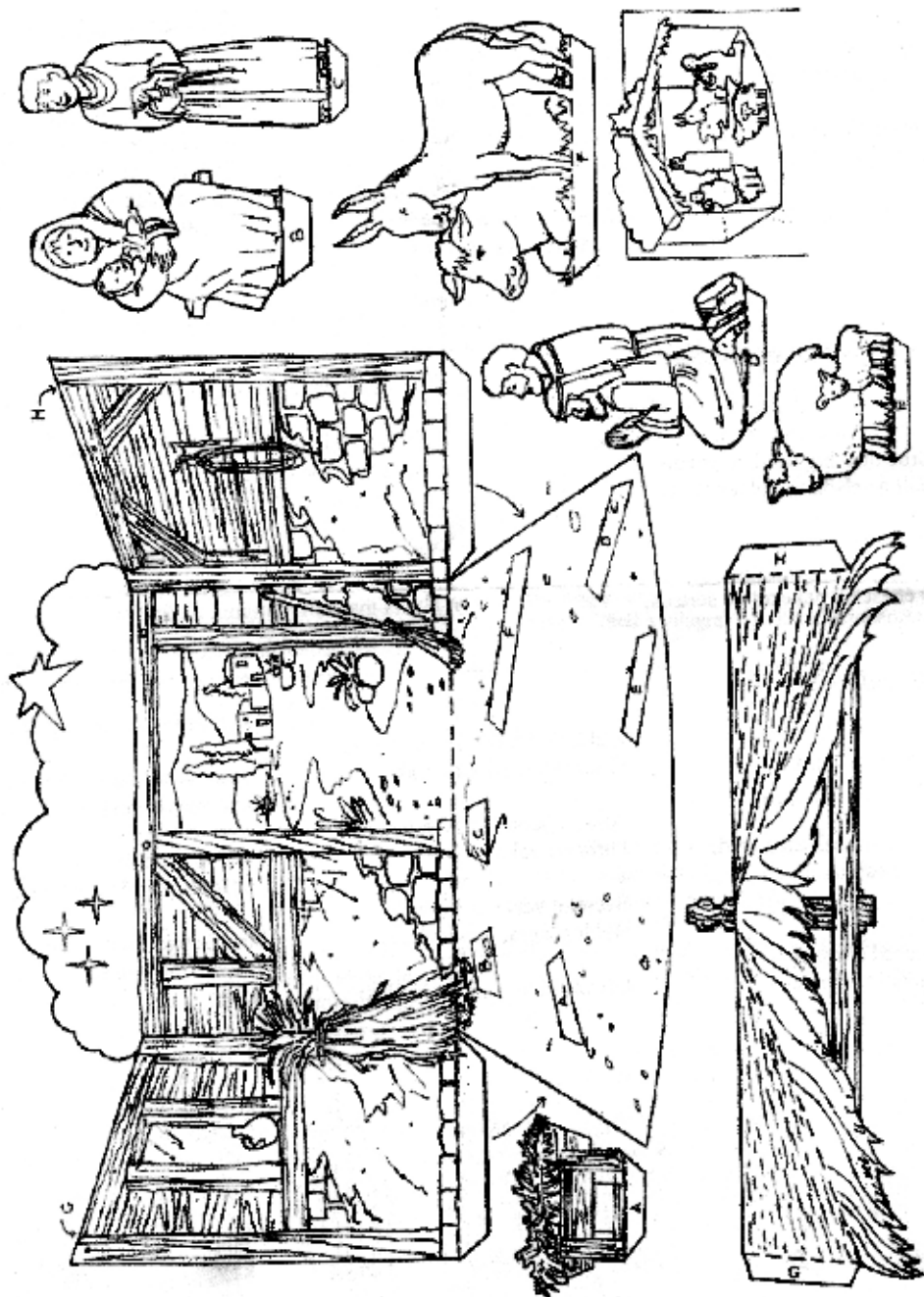
titka az isteni ártatlanság makulátlan tiszta jegyeivel. Így – a teremtő lemondás jegyében – a karácsony egyszerre az egész teremtés elfogadásának és szeretetben való fölülmülésének az ünnepe. Isten szeretete és szabadsága a valóságos helye: innét univerzalitása. Ezért, hogy jó hírével mindent bevilágít, hogy térben és időben minden – ami szép és igaz – tudva, nem tudva feléje mutat, s méltán méríthet világosságot belőle.

De mint a szívünkben lakó isteni szikra, tiszta szeretet: a megtestesült Isten is csak szinte észrevétlenül léphetett közénk. Igaz: kicsiny, mérhetetlenül kicsiny fény ez – de reális. Ugyanaz a szelídség, mely engedelmességre bírta a teremtett univerzumot, és gyengédségének erejével a kereszt vereségén túl meggyőzte a világot.

A karácsonyi bölcsőben a kisdetek ártatlanságával fekszik ez az ártatlan Isten, kinek szeretete soha többé nem hagyja nyugton szívünket. Békéje örök kísértője minden békétlenségnek, szelídsége minden háborúságnak. A karácsonyi ünnep külsősége mit se ér e tiszta, ártatlan és egyetemes szeretet nélkül. Vajon valaha is meg fogja teremteni valódi gyümölcsseit közöttünk?

Színezzétek ki a figurákat! Ha kivágjátok és a helyükre ragasztjátok egy szép Betlehemet kaptok.

GYEREKEKNEK

Miért került a szamár és az ökör a jászol mellé?

Amíg Mária és József útban volt Betlehembe, az angyal feladata az volt, hogy kiválassza a Szent Családnak a megfelelő háziállatokat. Elsőnek természetesen az oroszlán jelent-kezett nagy bölcsen:

– Csakis én jöhetek számításba, hogy a világ Urát szolgáljam. Ha oda fekszem a bejárat elé, senki sem merészel a gyermek közelébe jönni.

– Túl erőszakos vagy – mondta az angyal.

Rögtön utána jött a róka koma. Ravasz és ártatlan hangon ajánlkozott:

– Én vagyok az igazán alkalmas állat. Isten Fiának naponta annyi mézet és ízletes tejet lopok, hogy nem kell egész nap éheznie. Józsefnek és Máriának lesz mindennapra egy csirke rántani.

– Nem, mert nem vagy becsületes – ítélkezett az angyal.

Nagyokat fújva megérkezik a páva. Kiterjeszti félkör formájú tollait.

– Az egyszerű istállóból palotát varázsolok a Családnak, ahol jól fogják érezni magukat.

– Te túlságosan hivalkodó vagy – intette le az angyal.

Egész sor állat jelentkezett. Kiváló ajánlatokat tettek. Hiába. Az angyal bajban volt, nem volt kit választania. Észrevette, hogy a szamár és az ökör fejüket lógatva csak húzták az igát a barlang közelében levő szántóföldön.

– Hát ti? Nem tudtok semmit sem ígérni?

– Nem, nekünk nincs más tulajdonságunk csak alázatos és türelmes munka. Legfeljebb néha jól megver a gazda.

Az ökör is megszólalt nagy félelemmel, fel sem mert nézni:

– Néha talán a lombos farkainkkal el tudnánk zavarni a legyeket.

– Alkalmazva vagytok – szólt az angyal.

Bruno Ferrero: Csak történetek

KARÁCSONYI SZERTARTÁSI REND

December 24. csütörtök

6.30 Szent Liturgia

7.30 Királyi imaórák

16.30 Betlehemes játék

17.00 Nagy alkonyati Istentisztelet

Szent Bazil Liturgiájával püspök atya
vezetésével

23.00 Nagy esti zsoltosma lítiával

24.00 Éjféli Szent Liturgia

25. péntek: Jézus Krisztus születése

6.30 Szent Liturgia

7.30 Reggeli istentisztelet

8.30 Szent Liturgia, betlehemes játék

10.00 Püspöki Szent Liturgia

12.00 Szent Liturgia

17.30 Szent Liturgia

18.15 Nagy alkonyati istentisztelet

26. szombat: Az Istenszülő emlékezte: Vasárnapi rend

27. vasárnap: Szent István diakónus: Vasárnapi rend

December 31. szerda:

16.45 Alkonyati istentisztelet

17.30 Óévváró hálaadó Liturgia

Január 1. péntek: Jézus Krisztus kör- ülméletése, Nagy Szent Bazil főpap Vasárnapi rend, de: 6.30-as Liturgia el- marad

Minden

*kedves testvérünknek
áldott, békés Karácsonyt
és szeretetben megélt
Új esztendő-t kívánunk!*

Hírek

A Simeon és Anna Nyugdíjas Egyesület

*A Simeon és Anna nyugdíjas egye-
sület* szeretettel vár minden nyugdí-
jas korú férfit és nőt, akik szeretnének
hitet és értékeket hordozó közösség-
hez tartozni. Minden héten, csütörtök-
ön délután 15.00-tól vannak a kö-
zösség programjai.

Amit kínálunk: színvonalas elő-
adások hitről, életről, családról, mú-
zeumok és kiállítások látogatása, ki-
rándulások szervezése illetve más ér-
teket képviselő programok.

A mai világ közömbössége igen
sok veszélyt rejt magában a magá-
nyosak és egyedül élők számára. A
közösség ereje éppen abban rejlik,
hogy lehetőséget biztosít kilépni sa-
ját kis világunkból és egy egészen
más világot tár elénk.

* * *

Házszentelés: január hónapban
szívesen és örömmel fogadjuk a meg-
hívásukat, hogy házukat megszentel-
jük, s a jó Isten áldását vigyük család-
jukba!

Görög Gondolatok

Kiadja a Nyíregyházi Görög Katolikus

Egyházközség,

4400 Nyíregyháza, Bercsényi u.7. Tel: (42) 500-006

Web: www.nyiregyhaza.emecclesia.hu;

sztmiklos@netra.hu

Irodai órák: H-P: 9-12 és H-Cs: 15-17 óráig.

Felelős kiadó: Miló Miklós parókus

Szerkesztő: Szabó Antal káplán

Nyomdai munkák: Örökségünk Könyvkiadó Kft.

